

Çocuk

– İbrahim BUZ · 03 Temmuz 2018

Ey güzel günleri oyunlarla bekleyen çocuk,
Bir elinde çiçek, bir elinde hayat, tomurcuk.
Neşen, gözlerinden dünyaya bakan güzellik,
Çamurla oynayan ellerinde, düşlerin apayrı temizlik,
Daha nefesin bulaşmamışken bile yalana,
Annenin ak sütüydü, adımlarla yürüdüğün dünya,
En büyük silahın ağlamaktı, bir avuç şeker için, belki.
Dünyaya saflığı, aslında gözyaşların öğretti.
Yarına kapanan gözlerinin ardında saklıydı hayatın,
Belki bir öğretmen, belki polis olacaktın,
Büyüklerinin evladım diye sevdiği çocuktun,
Bilemezdiler ki kendine nasıl bir hayat kuracaktın.
Sorularında dünyayı anlamaya çalışırken, masum.
Daha ayıbı, şiii ağlama lafında bulurken, mahsun.
Gitmekti uzaklara, ölüm ne demekti başka sana,
Böyle de ölünmez ki yavrum, kim özür borçlu sana.
Kanun mu polis mi jandarma mı töre mi,
Birilerinin dur demesi mi lazım yoksa eğitilmesi mi,
İçi çürük ağaçlar nasıl yıkılırsa ormanda,
Senden önce gömülmeliydi hepsi toprak altına.
Dilinden çıkan lafın kanun olduğu insanlar var!
Senin ölümünün üstünden tartışmaya gerek mi var.
Leyla,Eylül, unutacaklar daha daha nicenizi,
Kilitli kapılar ardında besleyecekler katillerinizi.
Zihniyetim almıyorken size el uzatanların fikrini
Bırakın vicdanı olan halk bağlasın onların ipini,
Siyaset olmamalı küçük bedeniniz ülkemde,
Yaşamalı onlar işkencenin en acısını hemde.